

VI CONCURS DE MICRORELATS

Sisena edició

Índex de relats

Relat #1: Arenys is different!	4
Relat #2: Sopar d'empresa.....	5
Relat #3: Depressió	6
Relat #4:	7
Relat #5: Tenda.....	8
Relat #6: Ulls de beril	9
Relat #7: 2022.....	10
Relat #8: Sortint de la comoditat	11
Relat #9: No n'hi ha per tant	12
Relat #10: Cel·la 325	13
Relat #11: Veu del sud.....	14
Relat #12: L'aniversari.....	15
Relat #13: La vida secreta.....	16
Relat #14: Les mans de l'avi.....	17
Relat #15: Bondat mal entesa	18
Relat #16: Maledicció.....	19
Relat #17: Recordatori.....	20
Relat #18: Tres punts	21
Relat #19: Vacances postpandèmia.....	22
Relat #20: Segona pell.....	23
Relat #21: Conillets a amagar que la llebre va a caçar.....	24
Relat #22: A l'aguait.....	25
Relat #23: La flor	26
Relat #24: No crec	27
Relat #25: Un sospir.....	28
Relat #26: Rayna.....	29
Relat #27: Trajectes d'innocència.....	30
Relat #28: Escapada romàntica.....	31
Relat #29: Infinit trencat	32
Relat #30: L'instant acrobàtic	33
Relat #31: Val més no fer comentaris.....	34
Relat #32: El tresor	35
Relat #33: Sorpresa	36
Relat #34: L'aroma a gessamí després de la pluja	37

Relat #1: Arenys is different!

Fan un menú tronat, de pa sucat amb oli, per a ensarronar turistes. Ho hauria hagut de veure venir. Però no. Sortíem de la platja amb una fam monstruosa i ens hem deixat caure en el primer lloc amb taules lliures. Els cabrons del Sa Voga estaven plens. Els he anat trucat des de fa uns quants dies, però res. Cap taula. I ara, a més, tinc sorra al banyador. Que es fotin, la tiro dissimuladament. Total, els musclos que han dut també en tenien. Que la reciclin, si volen. Ara està de moda. Merda d'estiu. No suporto trobar sorra a la dutxa. Ni escoltar com xerriquen les portes quan enganxen un gra. Diuen que al microscopi són preciosos, els grans. Els de sorra, vull dir. Però en un tall de síndria que duies en un túper que s'ha escalfat més que massa per menjar a la platja, doncs no. Quines idees. I no em queda ni el consol de prendre una cervesa fresca de mig litre. No m'agrada la cervesa, és massa amargant. Però si demanes una gerra de mig litre de coca-cola estàs boig, sembla ser. I aquí estic: assegut en un antre car, xafogós i dolent. Els llocs bons estan reservats de fa dies. Verge Santíssima! Crec que les cloïsses també duen sorra. Un empastament nou al sac. Arenys is different!

Xufu

Relat #2:

Sopar d'empresa

Tan bon punt Lluís va arribar a casa d'Arenys de Mar, sense fer soroll per no despertar la seva dona, va caure esgotat al llit. L'endemà, en llevar-se, l'esposa li va amollar:

– Quin el sarau de pa sucat amb oli t'has muntat amb la colla d'amics, oi?

– No sé què t'empatolles, bufona. Que potser em vols ensarronar? –va dir aquest neguitós.

– No et facis l'orni. De fet no m'estranya que hagi arribat de matinada. Volia fer la bugada i en una butxaca dels pantalons he trobat una tarja que diu Ninfes de Calella: professionals de l'amor. Especialistes en comiats de solter. Descomptes a grups... Coi, Lluís, tu de farra per les nits i jo bregant amb les feines de la llar –va rondinar la dona, una arenyenca de soca-rel.

Fent gala d'aguda perspicàcia, Lluís va fugir d'estudi afegint:

– Calma't, reina. No estic tronat ni mal del bolet. Ja saps que treballo per a una companyia de joguines eròtiques barcelonina. Un negoci dur i competitiu que implica alguns sacrificis. Així que el que passi als sopars d'empresa es queda als sopars d'empresa.

David dels Alfacs

Relat #3:

Depressió

És tot fosc. La calidesa de la nit fa trontollar els meus pensaments i, m'amago dins del llit perquè ningú em trobi, fins que la suor ofega el meu cos i em venç, sortint com un animal ferit que necessita ajuda per poder sortir del pou.

El meu cos ha estat ensarronat per la por i la tristesa, que no em permeten veure la llum i la claror de la vida. Fa temps que no aixeco cap i no puc veure, olorar i gaudir d'aquelles coses precioses que havien despertat la meva ànima, d'ençà que vaig néixer.

Per què? No ho se pas, tot va començar un dia qualsevol en què el meu cos va tremolar, el meu cor es va disparar i no em sortia l'alè per poder respirar, era com si s'ofegués. Vaig angoixar-me tant que, tota arraulida em vaig aïllar, fins que la por em va superar.

Tinc tantes pors;

Por a la vida.

Por a la mort.

Por a tothom.

Por a sortir.

Uns em deien que estava tronat; altres que era de pa sucat amb oli i jo; jo només volia fondre'm i desaparèixer.

Per què? Cada dia busco la resposta a dins meu i també en el meu exterior. Encara no l'he trobat, però algun dia ho aconseguiré; ho sé, perquè mirant cap a la llunyania descobreixo que hi ha coses que m'emmirallen els ulls, provocant un petit somriure que es dibuixa al meu rostre, el qual va omplint de mica en mica la meva ànima.

Tristana

Relat #4:

“Volies ensarronar el pobre Lluís? Au, vé!” brama el mossèn des de l’entrada de l’església.

L’Adela corre carrer avall amb les faldilles arromangades i el front amarat de suor. “Quina vergonya!”, pensa. “Aquest vell tronat m’ha escridassat a davant de tothom...”. Amb galtes ruboritzades i cor desbocat arriba a casa d’en Lluís.

“Lluís! Surt!”, vocifera des del carrer. “Surt! Vull que ho sàpiguen! Surt! Que tots tinguin clar que t’estimo! Que em tens boja! Amb tu sóc una dona! Surt! Lluís!”

L’Adela cau al terra. Xiscla i panteixa i cobreix la cara amb el davantal. De genolls, s’eixuga les mans a les faldilles i s’estira els cabells mentre el seu rostre es torna una ganyota. Algunes veïnes treuen el cap per les finestres i les portes de les quadres i la miren encuriosides.

Sent com la porta del balcó s’obre. Hi dirigeix la mirada expectant. Sap que veurà l’home a qui s’ha entregat sense remissió. Qui surt al balcó, però, és l’Amàlia, la dona d’en Lluís.

“Marxa! Porca! Deixa el meu home! Marxa! Torna amb el teu! Tots sabem que el teu matrimoni és de pa sucats amb oli. Que al teu marit no se li aixeca!”

Llença al carrer la planxa que havia estat brandejant mentre cridava. La mirada de l’Adela es congela i calla. Cau sense forces. Un bassal de sang envolta el seu cap.

Miss Harley Davidson

Relat #5:

Tenda

La tramuntana bufava amb força i anunciava ruixats, vam deixar la moto al peu de l'arbre i amb presses vam descarregar la tenda. Aquells fideus ràpids ens van ajudar a passar el fred, dins aquell petit tros de tela. La pluja queia sobre nostre, ens vam fondre l'un amb l'altre. No podíem demanar res més érem joves i lliures. Amb l'Empordà als peus.

De sobte dos fars es projectaven i un motor tronat s'aturava a l'exterior.

L'endemà el poble n'anava ple del doble crim. Ell mort i ella desapareguda. Aquells agents de la guàrdia civil eren de pa sucat amb oli i mai van saber relacionar les roderes marcades al fang amb la frontera. La solució fàcil va ser culpar els hippies que també feien festes a la platja.

A tocar de França els bordells era el pa de cada dia, francesos, camioners i agents joves amb les passions descontrolades. Si passaven hores allà dins assedegant els seus instints. L'amo, camioner, els tenia ben ensarronats perquè destorbessin, i ells ben feliços que eren amb la nova carn que arribava.

El noi del xandall

Relat #6:

Ulls de beril

Era un quart de sis de la tarda i, després de tot un dia caminant pels encisadors carrers dels poblets de la Toscana, havia decidit fer una parada en una acollidora cafeteria. L'espai necessitava un rentat de cara, perquè tot el que hi havia era tan tronat com la seva mestressa, "la mamma", però, precisament aquest detall, el feia un lloc ben especial.

Mentre observava el trànsit de la gent, els meus ulls clissaven l'Arcadi. Un vell conegut, de qui sempre n'aprens coses i mai deixa de sorprendre't. Era un home alt, de constitució robusta, amb una barba pèl-roja i uns ulls verds com l'oli d'oliva més pur. Tot i tenir una expressió facial dolça era impossible d'ensarronar. No te n'adonaves i t'havia ben pres el pèl. Això sí, amb un somriure radiant.

Sempre duia una boina de color sinople i vestia amb tonalitats grises. Estar amb l'Arcadi t'assegurava sortir de la rutina i de l'avorriment. A cada passa et feia descobrir un món apassionant i, en ocasions, colpidor. Res del que podies experimentar al seu costat era de pa sucat amb oli. Aquest concepte no tenia cabuda dins el seu vocabulari. Era un home molt exigent en tots els àmbits. Aquella trobada no l'oblidaria mai.

Panotxeta

Relat #7:

2022

Any 1977. Marquet Square Arena d'Indianapolis. 18000 persones. Soroll ensordidor. Una multitud enfollida pel sol fet de que ell està allà dalt. No ha de fer res, tan sols ser-hi. Ja l'han tornat a ensarronar.

–Gira't!!! No paren de cobejar des de darrera de l'escenari.

Hi ha una cridòria enorme. S'ha girat, els ha mirat i els ha somrigut.

Es torna a girar i fita a la munió que hi ha davant de l'escena.

–Bona nit senyores i senyors! Espero que frueixin amb el que cantarem!

A cada frase que diu o que prova de dir la munió no deixa de cridar

“Amb tota aquesta merda que porto a dintre, quasi no puc ni parlar. Les paraules tan sols em surten quan canto. De vegades ni me'n recordo de les lletres. Estic veritablement tronat. El comte de fades ja fa temps que s'ha acabat”.

El concert segueix endavant fins el final.

–Ens tornarem a trobar, que Déu us beneeixi, “adiós”!

“Ara veig en Joe amb el faró. Està il·luminant les escales. M'ha acompanyat fins el cotxe. Com si fer-ho fos pa sucat amb oli per mi. Bé, aquí dintre ja estic serè. Baixo el vidre de la finestra i escolto una veu familiar que una vegada més diu:

– Elvis has left the building! Thank you and goodnight!”

Biopic

Relat #8:

Sortint de la comoditat

–Marta, porta les coses que vull començar a col·locar-ho tot! –va dir-me com si res.

Instal·lar-me a casa “seva” m’esgarrijava. La meua zona de confort era la soledat i poder perdre-la m’encenia totes les alarmes.

–Amor, això és molt fort! –vaig dir-li esperant comprensió. Moltes vegades sentia que ell no m’entenia. Aquell dia em va entendre.

–És molt guai, si! –va deixar anar sense mirar-me, amb calma.

–Però per tu és fort o no? –va fer la meua set de més.

–Si, bé, poc a poc. Entenc que et costi, el teu pis t’agrada molt.

Jo sempre buscava que ell ho compregués tot i, en la mesura del possible, a la meua manera. L’ensarronava fort si la seva resposta no s’adequava a les meves necessitats o estat emocional del moment. No era capaç de fer-me responsable del que a mi em passava i el responsabilitzava a ell de tot.

De les coses que més em molestaven era que em tractes de tronada quan li explicava certes pors. Per a mi tenir una relació era tot un món i estava cagada de por.

–Ai, no suporto que facis com si res. Parles com si sentir fos pa sucat amb oli i no és pas així per a mi. Estic sent molt vulnerable i tu no m’aculls amb dolçor! –solia recriminar-li.

Viure junts no va resultar tant dramàtic.

Fala

Relat #9:

No n'hi ha per tant

La veritat, no hi veig motiu d'alarma; les primaveres sempre han estat imprevisibles, capritxoses... n'esperes una cosa i et surten amb una altra. Nits de llamps, de trons i xafegades, rampells de foc follet i sobresalts de pa sucats amb oli: efectes especials per ensarronar animetes cànides i crèdules.

No n'hi ha per tant.

Va dir en Molina que avui toca calor i ens fa calor. Què més voleu? És el cicle natural que gira sense fi des de l'inici dels temps, no cal posar-s'hi pedres ni donar-hi voltes: un dia ens ofeguem de pluja i l'endemà de sol. Avui fa bo i ho celebrem: prenem les tovalloles i ens encomanem de l'alegria dels intrèpids. El món és dels valents, dels qui avançaven i ara s'han aturat i embussen el camí que va a la platja. Deixeu passar, rondina un, i després l'altre: que no passeu? Però els pusil·lànimnes comencen a apartar-se i ens deixen veure les vies descalçades, la terra escorreguda i els rocs sobrepassats per les onades.

Un altre cop? Quin mal fer, quina desídia, dic.

Vies tronades, talussos de per riure i platges esfumades. Si no hi tornen a abocar tones de sorra i de ciment ja no tindrem ni el dret d'anar a la platja, proclamo.

I ens indignem a cop d'indignació.

Adso de Melk

Relat #10: Cel·la 325

Jo no soc pas com aquestes donotes.

Mira aquella, famèlica i plorosa, a punt de trencar-se en mil bocins. O la més alta del vestit tronat fet a pedaços, amb poques dents i menys vergonya. I què dir de Suzanne la Carnissera, un dia aquí i un altre esquarterant morts. Quina gentalla.

Jo no pertanyo a aquest antre, això meu és un error. Aquell advocat de pa sucat amb oli, aquell esquitx d'home miserable me l'ha ben jugada. I en Carles, carronya de les més vils, traïdor com un rèptil, com em va saber ensarronar. Rieu, brindeu, cremeu els diners mentre pugueu. El pla perfecte no ho va ser per a mi.

Dos anys foscos per fer coure l'odi, dos llargs anys fins veure'ls patir. Des del pou de l'estómac em puja una nàusea, des de l'abisme de l'ànima em puny un vell desig. Com una munió de larves neguitoses, com un verí ranci que em crema la gola i en vol sortir, un sol propòsit és l'eix del meu destí.

Enrere queda el festí de luxe, els còctels frívols i els falsos amics. Ara rebroto com una plaga, àvida d'un mal que mai no hagués pensat poder sentir. I, gravada a foc, només una paraula, que cisellada amb sang batega amb la força d'un ésser viu: venjança.

Mai Tai

Relat #11:

Veu del sud

La Montse en va ensarronar, l'última nit de Sant Joan, quand va invitar-me al sopar que organitzaba al terrat de casa seva a Arenys de Mar. I això malgrat que ella m'havia promès que mai tornaria a intentar cercar-me cap xicot per festejar, després d'aquell cop que em va presentar a un cosí seu que estava d'allò més tronat. Ja us imagineu la meva sorpresa en arribar al sopar i trobar-me que, de les vuit persones que hi eren convidades, tots romangueren emparellats excepte un company de treball de la Montse, que es deia Diego.

Reconec que el noi que havia triat la meva amiga era ben maco – estava per sucari-hi pa–, divertit i em feia patxoca. Era d'un poble que es diu La Carolina, cosa que em va fer gràcia perquè jo em dic Carol. Portava poc temps vivint a Catalunya, però ja estava aprenent a parlar català i em rogava que li parlés en la nostra llengua. En canvi, jo gaudia escoltant-ho xerrar amb el seu lleuger accent andalús. Quand en va explicar que feia de voluntari en una associació de protecció dels animals, confesso que em va commoure i, aleshores, vaig adonar-me que era més bo que un tros de pa...de Jaén, pa sucat amb oli. Aquella no va ser l'única cita.

Prometeu

Relat #12:

L'aniversari

Aquell dia es va llevar amb ganes de fer una cosa diferent. Era el seu aniversari i havia de ser especial, seixanta-cinc anys no se celebren cada dia, va pensar.

Va pujar a les golfes i de dins d'una calaixera va treure'n un vell vestit de lluentons, de color del mar als vespres. Estava ja bastant tronat, però a ella li semblava encara bonic i li portava records i enyors. Amb aquell vestit havia ensarronat al que després va ser el seu marit, al que tant havia estimat i que ara reposava sota una freda llosa al cementiri del poble.

Els anys li havien colrat la pell i petites arrugues li solcaven la cara, però encara conservava la figura, prima, esvelta. S'emprovà, doncs, el vestit i veient que encara li cordava, somrigué al mirall.

Aquell vespre, a l'hora convinguda, van començar a arribar els primers amics i regals, la porta oberta, una safata amb copes de cava, una aperitiu damunt la taula. De cuinar, no en sabia gaire, el sopar seria de pa sucats amb oli, per això va procurar que els entrants fossin generosos. Al cap de poca estona, ja hi eren tots, puntuals.

Aleshores, ella va aparèixer. Amb el vestit color del mar als vespres. I els va tornar a enamorar.

Rubinenca

Relat #13:

La vida secreta

Els arbres havien estat plorant tot el dia i jo sentia unes ganes terribles de regar la ciutat sencera. Per un moment vaig pensar que tot l'univers havia arribat a la seva fi i que només quedàvem tu, jo, i uns ànecs que havien florit al meu jardí aquella mateixa tarda. Però res més lluny de la realitat! Jo et veia com un diamant de papallona i t'estimava intensament, saps? L'únic problema era que no m'agradava la pluja tant com a tu, jo prefereixo els edificis tronats i les bombetes incandescent. En canvi, tu vas néixer dins d'un núvol de pa sucats amb oli i tens cara de vaixell. Com deia la cançó que sempre em cantaves abans d'anar a dormir?

Aquest ratolinet m'ha ben ensarronat.

Ja no queda formatge ni salmó fumats.

El dia del teu centenari vaig decidir portar-te fins al cim del meu turó preferit, on les flors refularien dolces melodies i els ratpenats, que eren d'or, ens dedicarien xiscles invisibles. Un cop allà, ens va sorprendre la llum cegadora d'unes estrelles colossals que dansaven i feien gresca per tot el firmament. Enlluernada per aquest espectacle, em vas abraçar més fort que mai, i el temps, com si m'hagués llegit el pensament, es va aturar per un instant.

Armari de fusta

Relat #14:

Les mans de l'avi

Tronat... De petita, el meu avi sempre em deia que estava tronat, com el petit local amb cuina pròpia que regentava a Arenys de Mar, mentre jo fitava embadalida els moviments acurats i llampeguejants de les seves mans en cuinar alhora cinc o sis plats. Les recordo perfectament, aquelles mans de l'avi: de color oliva; amb olor de ceba, all, julivert i llimona!; amb tacte d'alvocat madur, i un gust dolç, molt dolç, amorós amb mi, i ferm també, quan calia. Com s'alçaven, aquelles mans de l'avi, per renyar-me si havia fet alguna entremaliadura; ja has begut oli! Com baixaven, aquelles mans de l'avi, per ensarronar la compra del mercat o per ensenyar-me que, amb una recepta, ni que fos de pa sucat amb oli, es podia elaborar el millor dels plats. No trobes que és deliciós, Mireiona?

Un filet de sang brolla del meu dit... La mise en place està enllestida: acolorida, amb olor de ceba, all, julivert i llimona! Escolto els comensals que ja arriben al restaurant i que esperen gaudir de la promesa estelada que, amb tant d'esforç, hem aconseguit, ara nosaltres. I abans... Aquelles mans de l'avi...

Mireiona

Relat #15:

Bondat mal entesa

Resumint i per fer comprensible el text, haig de dir que escrit en braille. Encara no en tinc pràctica, tanmateix, és l'única manera de continuar contant històries.

Anava passejant pel bosc –m'agradava fer-ho a primera hora del matí– i vaig ensopegar amb un niu que havia caigut de l'arbre. La tempesta i la tronada d'ahir vespre, vaig pensar.

Tots els ous estaven trencats, menys un que va quedar sencer, tot i l'alçada de les branques des d'on es precipità.

Vaig agafar l'ou amb cura per covar-lo a casa i fer que sobrevisqués. El niu que li vaig construir era una mica de pa sucats amb oli, ara bé va resultar ser adient perquè al cap de poc nasqué un pollet. Lleig, molt lleig i amb el plomall negre.

Però és el que tenim els pares benefactors, no em va importar l'aspecte i amb la meua afecció, l'ocell va tirar endavant i es va fer gran i ferm. Em veia com la seva mare. Era part de la família, fins que una nit es va revolucionar de mala manera. Feia veure que estava ferit. Caminava coix i tenia el cap cot. Tot era per ensarronar-me per tal que m'hi atansés, i quan em va tenir a prop, arran de cara examinant què li passava, em va picotejar els ulls fins que me'ls va arrencar.

Era un corb!

Quíxol

Relat #16: Maledicció

Maleeixó l'existència iletrada dels famosos vampirs de la catedral de Notre-Dame de París. ¿Com pot ser que al llarg de tots els anys que el millor contista de tots els temps, Julio Cortázar, va viure a la capital francesa es quedessin sempre de pedra, com gàrgoles inofensives, per deixar-lo per fi morir en un llit tronat sense ensarronar-lo abans perquè es deixés xuclar fins el seu darrer alè, com van poder cometre la bestial ximpleria de negar al magnífic escriptor argentí la vida eterna, sangoneres de pa sucats amb oli, deixant-nos d'aquesta manera a nosaltres, fills adoptius del Déu cronopi, orfes enyorats de tal geni? ¡I quina gran família no hauríem acabat sent, quan Ell ens hagués anat convertint un rere l'altre a tots els fans! Improductius paràsits...

Lina Bombeta

Relat #17:

Recordatori

Diràs que me n'hauria d'haver adonat abans, però sempre he estat així, despreocupada i que et resultava molt senzill ensarronar-me amb els teus jocs de paraules que sempre em desarmaven, encara que els teus arguments fossin febles, sense sentit, vaja, de pa sucat amb oli. Vaig començar a sospitar quan vas ocupar una part del meu vestidor. T'havies comprat roba nova i com que no cabia al teu armari, vas envair el meu. Em va doldre, encara que menys que el dia en que no vaig saber què posar-me. No quedava cap peça de roba meva. Tot ho ocupava la teva, roba nova, de qualitat, que contrastava amb la teva anterior roba tronada i sense personalitat. Enrabiada, vaig anar a la farmaciola a buscar les píndoles que sovint mitigaven els meus continus mals de cap, però allà no en quedava ni rastre. El seu lloc l'ocupava un perfum de dona que no vaig saber reconèixer.

Una nit, ella t'acompanyava. Vau fer com si jo no hi fos, encara que no ho podria assegurar ja que tu no vas reaccionar quan em vaig abalançar sobre el calaix on, entre d'altres coses, guardàvem els ganivets de cuina. El vaig obrir i abans d'agafar-ne un vaig poder veure els recordatoris que t'havien sobrat de la meva mort.

NN Belfast

Relat #18:

Tres punts

Tres punts s'hi trobaven en un espai reduït, rectangular i de color variable. Eren els darrers que hi voltaven. La resta, fins a centenars, ja no hi eren. Segons el tronat rellotge que un d'ells imaginava, feia set hores que eren sols. Havien passat dos dies des que eren allà, i cada hora havien deixat de ser-hi un o altre, fins que només hi quedaren ells.

No eren punts de pa sucat amb oli, eren punts finals dels que tanquen amb solemnitat i deixen sense paraules. Allà hi eren, neguitosos i amb creixent inseguretat.

El primer era el més cerimoniós i novel·lesc, patia i gaudia alhora d'uns rituals tan originals com necessaris. Vestia de beix amb tanta cura que els altres dos es veien abocats a fer ressò de les seves virtuts.

El segon feia unes giravoltes que deixaven sense alè al públic menys impressionable. Orgullós, lluïa la sort de la imprevisibilitat a les obres de teatre, ensarronant amb facilitat auditoris sencers.

L'últim, el més íntim, es presentava palplantat, portador d'una força autèntica sense precedents, desitjós de tancar una carta de bones notícies i paralitzat per la raó de qui entén que pot marcar el final de quelcom molt més punyent.

Ningú n'havia pres cap...

Clara Valls

Relat #19:

Vacances postpandèmia

Arriba puntual a l'hotel. S'hi estarà una setmana. Com sempre, d'ençà que és vídua. Només ha faltat el temps del maleit virus amb tot tancat i barrat.

A banda dels massatges, les passejades i les anades i vingudes a la platja, vol tranquil·litat. Comparteix estones amb altres senyores que passen de la setantena, soles com ella, per xafardejar. Abans de venir, tres com a mínim s'han posat d'acord en les dates, per coincidir, com feien abans del virus.

Però totes saben que també hi ve per treure el ventre de pena. Hi ha un galifardeu que li va al darrera. Fa més de sis anys i ella coqueteja i dissimula.

—No es deixa ensarronar per aquell gat vell, però no el despatxa i sempre el té enganxat— xiuxiuegen a la seva esquena—. Si és un pobre vell tronat que no s'aguanta els pets.

—Doncs què vols, ella tampoc és cap floreta. Una iaia com nosaltres, de pa sucat amb oli. A mi ni que me'l regalessin! Aquell penco només busca una aventura i res de “no me olvides”. Més aviat és dels de “demà m'afaitaràs”.

La conversa s'interromp quan apareixen agafats del braçet. Fan goig, tots dos arreglats. No els cal la mascareta. El mar dibuixa una tènue línia blava a l'horitzó, el sol de juliol regna.

Jan d'anodrac

Relat #20:

Segona pell

Va creure que ensarronaria tothom amb l'olor a ampolleta de colònia. En entrar al bar, les portes tronades es balandrejaven com pits de gelatina tocats pel vent de tardor. Algú es va girar. Va clavar-li la cua de l'ull dret als abdominals, l'ull esquerre a les natges.

El convidat de pa sucat amb oli va asseure's al taulell i va demanar-se un combinat d'alcohols.

Tenia gana. El còctel va ajudar-lo a adonar-se que se'l miraven. Va sentir la foscor de la pell.

L'olor va desaparèixer, mossegada per la suor que li pessigollejava les aixelles, el pit, pelut i prim, fort i fornit. Les conques dels ulls van inflar-se. Les ninetes es van tornar de color groc. El nas es va arronsar, amanyagat per esponges fosques de pèls negres. La boca es va moure, cap endavant, disfressada en un tros de musell, vestida d'ullals bавosos, perillosos, incisius. I ja no es va sentir els peus.

La parella de llops es va abraonar l'un damunt de l'altre. Van despullar-se a cops d'urpa. Van ensumar-se. Van mastegar-se. Van empassar-se. Van escopir-se.

En sortir del bar només el mudaven un vestit creuat de suor i unes sabates angleses de color de nit.

L'olor de la segona pell, l'havia deixada enrere.

J. F. Montford

Relat #21: Conillets a amagar que la llebre va a caçar

La vida m' havia ben ensarronat.

Davant el mar escodrintyant l' horitzó sento un gran desesper. Dins l' estomac, brogits afilats i punyents es revoltent, quasi no puc respirar.

El diagnòstic va ser clar: Càncer de pàncrees amb metàstasi al fetge.

Aclucant els ulls puc reviure la meva infantesa... Aquell pa sucats amb oli que l' àvia amb un gest de tendresa ,un somriure i sense menar paraula m' oferia al arribar de l' escola.

Recordo a la mare sargint els mitjons del pare amb una bata vella i fina. Puc sentir a hores d' ara com aquell tros de roba dolça m' acarona les galtes.

Com enyoro les mans tremoloses de l' avi! Quan el mirava podia olorar la menta fresca amb ell em sentia segur.

Els records s' amunteguen. No sóc capaç d' obrir els ulls. Vull allargassar aquella meva vida, la meva xiquesa. No vull despertar.

Fent dansar aquell temps passat en la memòria m' alço i pas a pas, els peus ja toquen l' aigua glaçada. Vull seguir caminant. No sóc un tronat, sóc un ésser lliure. A la fi, respiro tranquil.

“Conillets a amagar que la llebre va a caçar....”

Tavascan

Relat #22:

A l'aguait

Després de molts dies, han arribat a un acord. Era difícil enamorar-se d'aquest mas tronat. No és que l'edifici no s'ho valgui, però l'abandó l'ha malmès sense pietat. Jo li'n conec les possibilitats. El recordo de molt abans, quan aquest casal era l'enveja de la contrada. La senyora dirigint la cuinera i les minyones netejant i polint a tothora.

Dies enrere vaig ensopegar amb uns plànols sobre una de les taules polsoses. Em va semblar entendre que hi faran un hotel, res de pa sucat amb oli, cosa fina. Fa una estona somreien i encaixaven. M'he alegrat i alhora m'ha sorprès recuperar un sentiment tan oblidat. Tanmateix, em sembla que el venedor s'ho ha fet venir bé per ensarronar-los amb el preu. Quan he sentit la quantitat pactada, ni l'he entesa. En fi, aquests d'ara em fan més el pes que no pas els darrers. Aquells van ser fàcils de fer-los fugir. Confio que els d'ara compliran amb la seva paraula i li tornaran l'esplendor que es mereix.

Estaré ben distreta, un altre cop. Ep, els vigilaré de prop i no provocaré. Mentre, els observaré. Em comprometo fermament a no passejar-me amb les cadenes ni udolar pels racons. Ara, si no fan el que han promès, que es preparin.

IshiMer

Relat #23:

La flor

Passejant per una riera prop del poble vaig trobar una flor salvatge. Soc un tastaolletes, ho reconec, menjo flors i coses més rares, soc cuiner vocacional, curios, una mica tronat. Nyam-nyam ! Sense tenir temps d'esbrinar si tenia bon gust o no, aquella flor blanca, bonica i virginal, em va ensarronar de tal manera que en pocs minuts ja no podia controlar el meu cos. Anava de tort, reia i plorava sense parar, amb les baves caient-me galtes avall i empaitant pollancres, salzes i gatells que prenia per gegants banyuts. Van ser pocs minuts o potser una eternitat, no ho sabré mai, però en una de les escomeses vaig envestir un arbre amb tanta violència que una branca em va caure sobre el cap deixant-me estassat a la vora del camí. Un pastor, que tornava de replegar les ovelles, em collia del terra i portant-me a la seva cabana, probablement em va salvar de ser menjat per els senglars. Va ser ell que em va explicar el poc que va veure, les giragonses, les babes, la branca i el cap esberlat.

Uns dies després, recuperat del trasbals, llegia que m'havia empassat una flor d'estramoni. Ja veieu, el cuiner de pa sucats amb oli que creia que s'ho podia menjar tot. La natura és capriciosa. Va ser llavors que vaig recordar les paraules d'advertiment de la meua àvia materna: "Quina mania de posar-t'ho tot a la boca nen, un dia et creixeran granotes a la panxa".

Oriol Serrallonga

Relat #24:

No crec

Surto de la foscor i un metge em posa cap per avall. La llet de pit és tèbia. Gatejo pel jardí i el sol també és tebi. Els reis ens porten una tele i soc feliç. Li dono una empenta al nen dolent de la classe i tots m'aclamen. Un capellà em renya perquè no entenc el primer manament. Un altre m'ensarrona i em fot mà. L'Avenida de la Luz fa olor de neula. Faig un gol i el pare ens porta al Tibidabo. Pujo a una muntanya russa de pa sucats amb oli i noto l'alegria a l'estómac. Mick Jagger canta Angie i li faig un petó a l'Àngela en un cine tronat. Veig la mort al mar, en una estufa de gas i en un Stop que m'he saltat. Però no moro, potser Déu m'ha salvat. M'enxampen amb un disc robat i fujo per Oxford Street, però Déu no em castiga. Dormo a terra a una estació de Delhi amb un ganivet a la mà i tinc por. Ni rastre de Déu en els monjos de Katmandú, ni en l'àcid lisèrgic, ni en el ioga, ni en el Camí de Sant Jaume. Feina, moto, teatre i sexe. Molts casaments i al final el meu. Tot s'accelera. Medito sense Déu. Neix un nen, neix una nena. Ells venen a la llum de la vida i jo torno a la foscor. M'acabo de morir. Potser Déu m'espera en aquella llum del fons. Però no crec.

Victòria Palomar

Relat #25:

Un sospir

I caminàvem ben de pressa, com si quelcom ens perseguís, com si l'aire s'acabés, com si tot el que teníem al voltant no ens interessés. Estàvem ben tronats. No havíem gaudit del camí, sempre amb el cap ajupit i el ulls a terra, com si esperéssim trobar la resposta, el motiu d'aquelles presses. I es que tot al nostre voltant ens ensarronava amb contes fantàstics, en esdevenirs pròspers, en, potser, un altre camí que s'obris cap a aquella vall de somni, aquell merescut descans.

Tot i sabent que ni tan sols ens podíem permetre girar el cap, i que llavors no trobaríem el tan esperat nou camí, no podíem parar, ho havíem de fer, tal como ho fèiem.

De tant en tant vèiem cordes en les que ens podíem haver agafat, potser si estiràvem fort, amb ganes, hagués aparegut algú amb la ma estesa. I ponts amb les baranes acabades de pintar que convidaven a trepitjar-los amb fermesa, segurs de que no s'enfonsarien, i nosaltres amb ells.

Però no ens ho podíem permetre, anàvem massa ràpids, havíem de seguir, como el que va en vaixell i ha de seguir el corrent.

I aquí estem, amb seixanta anys, cansats de caminar i amb la sensació d' haver tingut una vida de pa sucat amb oli, i no haver fet gairebé cap d'aquells somnis tan desitjats.

Rodamón

Relat #26:

Rayna

La Rayna era tota una institució al poble. Arribada des de la seva Polònia natal, havia esdevingut una presència als carrers i places prop del mar. La seva hostilitat la convertí en motiu de comentaris a les converses de totes les velles beates que li portaven roba, menjar i altres martingales. Menyspreava totes aquestes ofrenes, com si volguessin ensarronar-la.

Ningú sabia de què vivia. Algú tan gras i tronat havia esdevingut una presència tolerada pel veïnat. Un dia, decidí instal·lar-se a la terrassa d'un bar, tancat de temps ençà, on comptava amb un cobert, taules, cadires i lones que l'arreceraven. En pocs dies, convertí aquell piset de pa sucats amb oli en el seu castell, i restà allí com un nou guardià de la torre de guaita. Havia canviat i se sentia segura. Tothom es preguntava què passaria el dia que algú decidís recuperar la terrassa.

I l'inevitable arribà. Sense cap avís, fou desnonada. Tot fou derruït i ella tornà als carrers i places. Però quelcom s'encengué al seu malmès cap. La vida havia perdut tot sentit. I un dia, sense un mal gest, fou trobada en un banc, morta, embolicada amb les seves mantes, per esdevenir una simple anècdota per les mateixes que esquivaven la seva forta ferum.

Però Rayna, en polonès, vol dir pura i neta.

Betes i fills

Relat #27:

Trajectes d'innocència

Arribat a la vellesa en Joan va deixar de conduir, i fou aleshores que el seu fill Jordi va demanar-li si li regalava el cotxe. L'home, conscient de la il·lusió que traspuava d'aquells ulls innocents, no s'hi va poder negar. Si ser una persona especial vol dir tenir robat el cor als pares, en Jordi era realment molt i molt especial.

Cada matí, havent esmorzat, el Jordi anava al garatge, s'asseia dins el Peugeot, ara tronat, i amb les mans damunt el volant s'imaginava engegant el motor i conduint fins la porta del restaurant. Després, sortia del cotxe i del garatge, deia adeu als pares i marxava corrents, cames ajudeu-me, perquè sempre arribava tard.

L'encarregat rondinava una mica, però ell li somreia. Entrava a la cuina, es posava el davantal i els guants i començava a fregar els estris apilats tan bé com podia. Tant hi feia que algú digués que aquella feina era de pa sucats amb oli. Ell n'estava satisfet i els pares també.

I mentre feia brillar paelles i cassoles pensava que un dia hauria de dir al pare que ja era hora de canviar el cotxe i que aquest cop no es deixés ensarronar i en comprés un de més ràpid, que l'encarregat ja començava a estar tip de la seva manca de puntualitat.

Snowy

Relat #28:

Escapada romàntica

L'Ibiza tronat del 94 puja com pot pel camí de carro. El conductor, avesat, esquiva els recs i rierols que la pluja ha anat solcant. La noia no es deixa impressionar per aquest Carlos Sainz de pa sucat amb oli. S'agafa amb força al tirador, intentant acompanyar el vaivé del vehicle i no marejar-se.

Arriben a la casa, una masia al mig del no-res. Per no tenir, no tenen ni cobertura. La noia pensa com s'ha deixat ensarronar.

–Mira-ho pel costat positiu –diu el Casanova d'Hacendado. –Aquí no truca ningú per vendre't res!

Cau la nit, i mentre ella es dutxa ell para la taula. Safata d'embotit, formatges i patés, cava fresquet. Sap el que es fa.

Al tocadiscs, jazz suau. Les espelmes il·luminen l'estança i la llar de foc remata l'ambient.

Truquen al timbre. Qui pot ser?

–Els volia oferir el servei de fibra de... –tanca la porta i passa la balda tan ràpid com pot.

–Volen invertir en criptomoneda? –els diu una noia per la finestra del menjador.

–Coneixen els batuts d'Herbal... –crida una dona pel forat de la xemeneia abans de fugir socarrimada.

–El foc els aturarà! –crida l'home, agafant un tió encès. Es posen esquena contra esquena brandant les torxes i esperant que es faci de dia...

Holden McNeil

Relat #29:

Infinit trencat

Asseguda al teu costat veig com es desdibuixen els contorns dels tatuatges que ens vam fer fa cinc anys per segellar el nostre amor, un infinit compartit.

La platja és immensa, de sorra fina i còdols que brogeixen amb el vaivé de les onades i amaguen els meus silencis que t'ensarronen.

De tant en tant, et miro i m'adono que segueixes sent bell. No sé què deus pensar de mi, potser que estic mig tronada o que el nostre amor és de pa sucat amb oli.

—Robert, vull que cadascú segueixi el seu camí.

Em mira confós. Em veig reflectida en els seus ulls aigualits, m'agafa del braç i el tatuatge s'esborra, es desfà en un llarg fil que s'enfila al cel. El seu també es desfila, vola i s'entortolliga al meu, dibuixen la silueta d'una au, que empesa pel vol, fuig d'allà.

Ens abracem, sento un sotrac al pit i una energia que es diu amor ens envolta i ens fa estimar-nos fins a l'infinit.

L'abraçada es desfà i quedem agafats uns segons de les mans i en deixar-nos anar notem que som dues persones lliures que tenen l'oportunitat d'engegar nous projectes en solitari.

En Robert s'allunya amb les espatlles altes i mira el cel blau.

Jo em quedo allà, miro les onades com moren a la riba.

Marina

Relat #30:

L'instant acrobàtic

Vora ca la Picola, un casalot tronat d'Arenys de Mar, que feia xamfrà entre el carrer de Sant Zenon i de l'Olivar, vaig veure les estrelles, amb 7 anys acabats de fer, quan encara duia, a contracor, calça curta.

La canalla del veïnat, que tenia molta palica, em van ensarronar jugant a cromos de la xocolata Torras. Estava tan dolgut que, tot fugint d'aquella patuleia, vaig travessar la cantonada d'un rampell. Un cotxe que enfilava cap a la plana del Paraíso em va investir pels aires. Els iogurts de la mare van rodolar per terra. I és que, de lluny, la mare em va veure volar, en una mena de bot acrobàtic, mentre tornava del mercat.

El Sr. Mates, que anava al volant, va mal aparcar. I se me va endur, en braços, riera avall, serpentejant vianants desconcertats, que aquell capvespre d'agost de la dècada dels 60, passejaven encalmats. A l'alçada de can Badia, em van fer les primeres cures a l'entresol. La patacada va quedar en un episodi de pa sucat amb oli. En aquesta edat els marrecs diuen que són de goma.

Mai he pogut agrair la tendresa d'aquell viatjant de comerç, ben plantat, tímid, generós, encorbatat, de pas lleuger... Oi que mai és tard?

En Pascol dels federals

Relat #31: Val més no fer comentaris

En arribar al Mas d'aquell tronat, aparentment les coses seguien al mateix lloc. Una casa anacrònica on la manca de qualitat està a l'ordre del dia. No m'explico, com em van ensarronar un altre cop la colla de grillades que alabaven les seves bonances. Només era una casa rural de pa sucats amb oli, un indret, que no és res de l'altre món. La senzillesa dels àpats i els mobles atrotinats el convertien en un escenari anodí. El pobre diable s'havia arruïnat i volia a poc a poc, convertir la casa d'estiueig dels besavis en un lloc digne, però ara per ara, és un allotjament de segona fila. També és cert, que vaig comprovar, que on hi havia matalassos de poca consistència, ara els substituïen altres de nous. Els estris de cuina, ara eren alegres i moderns, i que en lloc de la paella ronyosa, ara lluí a la mabre una bonica cassola de fang, de les que fan bones paelles.

L'endemà de marxar, aquell tocat del bolet ha comentat que soc un gran hoste i deixo tot en perfectes condicions. Sort que no em va veure borrar, ballant en calçotets i pixant-me en el gessamí de l'entrada principal de la mansió desmanegada, en la que en el fons, em sento com a casa.

Fèlix

Relat #32:

El tresor

Cega de naixement, L'Evelyn era però exquisida. Es movia gràcilment per tota la casa. L'oncle la va triar d'ajudant, per delicada. Les seves mans eren destres, era capaç de reconèixer qualsevol objecte de la casa i tractar-los com a deïtats. L'oncle, per profund agraïment, va incloure-la en el seu testament, fet que no va sorprendre gens la família. Li va llegar mil lliures, la petita casa del jardí i l'objecte de la casa gran que ella volgués. Tampoc els va sorprendre que triés la taula de l'estudi. Aquella on, sempre junts, prenien el te. Comparada amb les coses meravelloses que contenia la casa i que ella no podia veure, era ben bé una tria de pa sucats amb oli, aquella taula tronada de fusta de cedre rectangular, una tria sentimental que els nebots van celebrar. Davant l'advocat de la família que havia llegit el testament, l'Evelyn va passar a ser la propietària del que en origen va ser una porta, segellada amb fang, per protegir l'entrada d'una tomba. L'oncle Howard els va ben ensarronar, va ensenyar la noia a llegir amb els seus dits el nom que contenia el cartutx amagat en el revers de la taula del qui havia sigut el seu primer propietari, Tutankamon.

Renata Escriba

Relat #33:

Sorpresa

Tren de retorn a London. Acabem de buidar la golfa de casa els avis, encara amb trastam del besavi. Viatges a la deixalleria, objectes directament a les escombraries. Només s'ha salvat, del racó més amagat, un estri enorme, enfundat de negre. Antic sí , però, ronyós , foradat, sense vernís, ennegrit , humitejat, tronat... més que tronat , tronadíssim!

En netegem la funda. Decidim carretejar-lo en el tren per provar sort en alguna casa de subhastes londinenca, força convençuts de que no en donaran ni cinc.

A l'estació, just al baixar del tren se'ns apropa un xicot estrafolari , que s'entesta en que li mostrem el contingut del nostre voluminós embolcall. Diu que és un music reconegut dels ambients nocturns de pubs , d' hotels...vaja, ens clava un rotllo que costa de creure. Posem cara de babaus.

Ell saltant :

– Oh meravella un contrabaix antic ! El vull, us en pago mil lliures.

Mentre intercanviem mirades de sorpresa , es treu deu arrugats bitllets de cent de la butxaca de la seva jaqueta a lo “beatles”. Els acceptem i ens treiem “el mort de sobre”

Ell se'n va feliç i content . Nosaltres pensant en l'autenticitat dels bitllets. Qui haurà ensarronat a qui ?

La deixalla de contrabaix farà música?... Trenquem el silenci i:

– l'enamorament no sap de lletgeses i tronats– Estem convençuts que hem venut a un “freke” , a un music de “pa sucats amb oli”.

Santfeliuena

Relat #34: L'aroma a gessamí després de la pluja

Li encantava sortir de l'aigua i, amb les mans encara regalimant a mar, agafar una cigarreta i encendre-la entre els seus llavis salats. Tancar els ulls, sentir l'escalfor del sol acariciant-li cada mil·límetre de pell i els grans de sorra intentant fer-se lloc entre els dits dels peus. Aquest era un dels plaers que més gaudia, com també, olorar l'aroma a gessamí quan les tempestes d'estiu cessen.

De ben segur que per la immensa majoria podrien considerar-se plaers de pa sucats amb oli, però per ella mai ho havien estat.

Havien sigut uns mesos realment feixucs. Encara no tenia ni idea de com se n'havia ensortit per no acabar completament tronada; o tanmateix era una autèntica experta ensarronant-se a ella mateixa... Qui sap...

Fos com fos, ara música; tan sols música al seu cap. Ressonava una vegada i una altra aquella cançó que, per casualitat, havia retrobat després de tants anys i que la feia vibrar d'una manera tan especial, i que només ella coneixia.

De sobte, una cara coneguda davant seu: com l'havia estat esperant aquest retrobament...

Petricor

**Tots els textos han estat transcrits tal com ens han arribat.*

Amb el suport de:

Alexia Pollastres	Gelats 792	Milar Artigas
Antiga Badosa	Gloria Quilez	Mobles Missé
Bambú Natura	Katacrak Catering	Open Sports Cafè
Bargalló	L'esbós	Òptica Planells
Can Matas	La krusan	Perruqueria French
De peus a cap	Laurens sabateria	Roigdona
Escaló	LM infants	Urban Sport
Estanc del Casino	Loteria Flor d'Alba	Viatges Sakkara
Farmàcia del Mar	Marc d'Arenys	Vila Arenys Hotel
Frankfurt la Riera	Mar de Plata	
Fruites Bel	Masia Mas Taxonera	

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
d'Arenys de Mar

www.savoga.cat - info@savoga.cat

 (+34) 937.959.293

Rial de Sa Clavella 12, Arenys de Mar (08350)

@savoga

